

□ DE THUISREIS □

DOOR HERMAN ROBBERS.

VII.

KIJK 'is aan, daar heb je de Hooglands waarachtig," riep Reelink met oprechte blijdschap uit.

„Hé! Ja! Dat's een zeldzaamheid!" Ook Vechtel verheugde zich klaarblijkelijk, maar zijn stem klonk meer gesmoord.

Het was in 't begin van Mei 1916. De groote café-zaal van „Américain", warm toevluchtsoord in den killen avond, volgelopen en doorgonsd van stemmen, doorwalmd van tabaksrook- en biergeuren. In het helle en scherpe licht naderden Huib en Pauline het tafeltje hunner kennissen. Reelink was er, de pas getrouwde, met zijn mooie jonge vrouw, wier rosse haardos als een vlam om haar hoofd lag en wier groote, vleezige mond, bijna altijd lachend, zich alleen om het wit van een sigaret scheen te kunnen samentrekken. Nu allen opstonden zagen de Hooglands, naast Vechtels weligen blonden krullebol, den goedig-groven werkmanskop van Bachtman, den beeldhouwer, voor zich verrijzen; met hem nog een tweetal veel fijnere, bleekere, hun geheel onbekende groote-stadsgezichten. Zij werden voorgesteld: Meneer en mevrouw Hulshorst van Dam, uit Parijs. Hij een uiterst beweeglijk man van vijf, zes-entertig, been-bleek en mager — nerveuse trillingen verstoorden telkens de scherp-intelligente gelaatstrekken, terwijl de donkere oogen stil wijd-open bleven, maar dof en als 't ware naar binnenstarend — zij een klein, zwart-harig vrouwtje met ree-bruine, melancolieke oogen; in 't zwart gekleed ook; de vermiljoen gekleurde lippen tartend onnatuurlijk te midden van het al te wit gepoederde gezicht; geen rouge op de wangen; iets ontstellend-onwezenlijks, pierrotachtigs daardoor in haar onhollandsche verschijning.

Het blijkbaar te voren al zeer geanimeerde gesprek werd in onveranderden toon voortgezet. Een onverwacht, een bijzonder zeldzaam genoegen, de Hooglands in een café te ontmoeten, vond Vechtel, blozende en graaiend een forsche hand door zijn dichte krullen, met een verrukten glimlach naar Pauline. Hij was gezetter, mannelijker geworden, toch nog gaaf en jong in zijn regelmatig, te opzettelijk recht en onbewogen gehouden gezicht. Als gewoonlijk tegenwoordig hinderde Huib de manier waarop hij naar Pauline keek.

„Hm.... ja.... Doen wij zelden, hè?.... We zijn nog wat aan de wandel geweest vanavond, maar het werd te koud."

„En dan zoo leeg en ongezellig, nie-waar, in de donkere straten," lachte Reelinks vrouw tot Pauline op.

„O!.... Ja...." De nog altijd kinderlijk geschulpte mond lachte